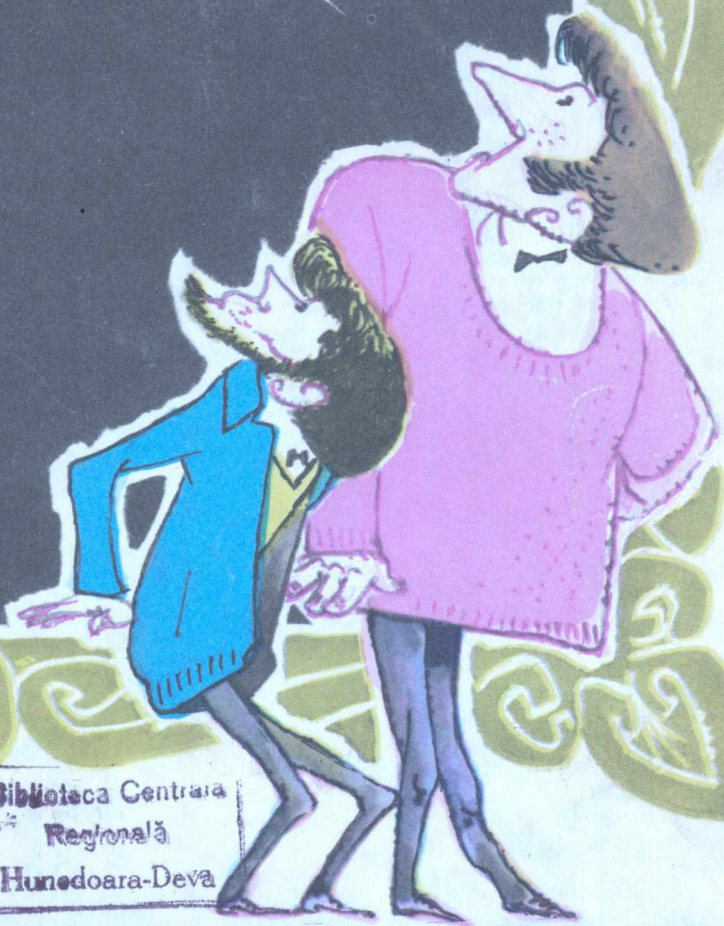

REMBRANDT

Biblioteca Centrala
Regională
Hunedoara-Deva

— Voi spuneți că «REMBRANDT» nu mai «ține»?!

urzica

ANUL XX • Nr. 5 • 15 MARTIE 1968 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

● Plagiator este cel ce-și aproprie scrisul altuia.

Dar când un Shakespeare, Molière, Stendhal, Anatole France sau Gabriele d'Annunzio împrumută din autori anonimi, dându-le prestigiul numelui lor, plagiator este cel ce a scris același lucru înaintea lor: furtul anticipat.

● Părinții, din păcate, învață pe copil cum să-și folosească lui însuși. Noi trebuie să-l învățăm cum să folosească societății.

● Prorocii optimiști nu fac carieră. Istoria n-a păstrat decât numele aceluia care au anunțat cataclisme.

● Pisica cu clopoței nu prinde șoareci. Tot așa, arta cu vizibilă tendință nu-și ajunge scopul. Cititorul, spectatorul vrea oameni, nu manechine, fapte, nu lozinci, emoție, nu teorii.

● Pesimistul se plinge că trandafirul are spini. Optimistul se bucură că spinii poartă trandafiri.

● Romancierul cu cât e mai profund cu atât se înfrățește cu agentul polițienesc: el spionează și denunță tainele bietului nostru suflet.

● Roman polițist, roman psihologic, melodramă, farsă, tragedie, poem — n-are importanță genul de literatură pe care-l practici: totul este să realizezi la perfecție lucrul de care te-ai apucat.

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Suportăm viața socotind prezentul ca un provizorat și trăind cu iluzia că vom relua viața, de la capăt, în condiții optime și definitive.

● Scriem pentru mai multe categorii de cititori. Estetul cataloghează pe artistul-creator numai din punctul său de vedere, dar absolutul n-are limite. Se va găsi totdeauna un estet mai rafinat. Mai pretențios decât el.

● Somnul e hrana flămîndului. Pe omul bogat, mîncarea îl duce la nesomn.

● Spontan, entuziasmul este o formă a imbecilității. Devine flacăra constructivă numai atunci cînd răspunde unor focuri din adîncuri, unor acumulate năzuințe generoase.

● Termometrul marchează realități precise imediate.

În barometru cred mai puțin fiindcă face parte din tagma prorocilor.

● Te întrebi ce face cu atîția bani? Imbecilule! Se cunoaște că ești un nepricopsit! Dar avuția este în ea însăși o voluptate. N-ai nevoie să faci ceva cu ea.

● Vă recomand pe omul cel mai ilogic de pe glob: vrea să combată prin logică, instincte dezlănțuite.

MIHAIL JOLDEA

METAMOR

— De ce nu, Năică?
 — Fiindcă vreau să stau liniștit în casa mea.
 — E respectuoasă, Năică...
 — Cunoaștem noi respectele astea!
 — E singură pe lume, Năică...
 — Și ce vină am eu, femeie, că domnișoara e singură pe lume?
 — Flotantă, Năică...
 — Ce vrei, Elviro, de la mine?
 — S-o primim în spațiu. Năică! E un inger, nu altceva! Modestă, virtuoaasă, cumințe, nu se bagă, nu se amestecă... o biată fată aruncată în valurile vieții. Gîndește-te, Năică, avem și noi copil!
 — Hm! De!
 — Și apoi stă doar trei luni și pleacă!
 — De unde știi tu că pleacă?
 — Doar mi-a jurat pe mormîntul mamei ei...
 — Parcă mi-ai spus că mamă-sa trăiește!
 — Trăiește. Sigur că trăiește, dar are și ea ca tot omul un loc de veci.
 — Aaa! A jurat cu anticipație?
 — Sigur, Năică. Unde mai pui că ne meditează băiatul...
 — Ce specialitate are?
 — Educație fizică. Și tu știi că Tudorel al nostru e foarte slab la gimnastică!
 — Bine, Elviro. Fie! Dar numai trei luni!
 — Trei, Năică! Se poate!? N-are nici foc, sărăcuța de ea, că stă la «lemn»!
 — Domnu' Nae, pot trece la baie? Nu deranjez?
 — Treci, domnișoară!

— Vă mulțumesc! Vai ce bun sînteți! Parcă ați fi tata! Și el era bun ca dumneavoastră! (*suspin lung și apăsător*).
 — Tatăl dumitale nu mai trăiește?
 — Vai, nu știu, domnu' Nae!
 — Cum nu știi, domnișoară?
 — Știu... mama l-a cunoscut personal, eu însă... nu! Dar așa mi s-a spus!
 — Hm!

— Doamnă Elvira, îmi permițeți să-mi fac un ceai fără zahăr și fără lămiie pe aragazul dumneavoastră, că n-am nici un pic de unt și la «Alimentara» n-am găsit gem de caise! Dacă vă deranjează, vă rog să-mi spuneți. Prefer să plec nemincată decât să vă șupăr!
 — Sigur, Mioaro! Stai să-ți aduc eu puțin zahăr, gem, unt și lămiie...
 — Vă deranjez numai astăzi, pînă îmi repar lampa de gătit...
 — Lasă, Mioaro, fă-ți ceaiul pe aragazul meu. Lampa aia afumă, miroase a gaz...
 — Vai, cit sînteți de bună! E adevărat că face un fum ca o locomotivă! Vă rog să-mi dați voie să contribuie la butelie.
 — Lasă, fetișo, păstrează-ți leafa...
 — Vai, ce matern mi-ați spus «Lasă fetișo!»
 — Îmi dați voie să vă spun «tanti»?
 — Spune-mi cum vrei, draga mea!
 — Dar nenea Nae n-o să se supere?
 — Ei și tu! Cum o să se supere?
 — Vai, tanti! Acum chiar că parcă ați fost mama! Sărăcuța de ea! Nu mai are un lemn în casă.

TREABĂ ISTOVITOARE

— După inventar gestionarii ar trebui să aibă un timp de repaus.
 — Taci! nu-mi cobi...

FRED GHENEDESCU

FOZA

— Mai cheam-o și tu pe aici să se dezmorească...

— Da. Așa am să fac! E mămica mea! Te rog să mă crezi, tanti, că pling în fiecare noapte, cînd mă gîndesc cît suferă biata de ea!

— Elviro, eu m-am cam săturat de flo-tanta dumitale! Stă de șase luni, a adus-o și pe mamă-sa, care îmi stă pe cap de trei luni, nu plătește partea ei de întreținere fiindcă n-a luat prima care i se cuvenea, gătește pe aragazul nostru, iar eu trebuie să-mi cer voie să-mi încălzesc ceaiul, stă la baie cu orele, iar eu mă spăl la chiuvetă cu apă rece, ne-a mutat în camera băiatului, în care nu ne putem mișca, iar în camera noastră îi dă lecții de gimnastică lui Tudorel cite patru ceasuri de ies amîndoi de acolo lac de sudoare! Ce se întîmplă în casa asta, Elviro?

— Nu mai răcni ca un apucat, Năică! Cum vrei să iasă după lecția de gimnastică. Liniștești și fără să transpire?

— Să transpire, femeie, nu zic ba! Da' ce fel de transpirație e aia? Că stau închisi toată vremea și rid de parcă se gîdilă la sub-suoară! Mamă-sa și-a adus mobila în hol de nu mai pot trece decît dacă mă frec de zid...

— Ce se întîmplă, madam, în casa mea?

— Ce casă, domnule Nae?

— Asta în care a venit fata dumitale ca flotantă pentru trei luni, în care stați de un an și în care mai doarme și unchiul fetii, vărul dumitale!

— Te rog să nu zbieri așa la mine! Nu-ți permit! Eu sînt o femeie sensibilă! Și află, te rog, că fetița mea nu-i flotantă așa cum vrei s-o scoți mata, încercînd fel de fel de intervenții și pile...

— Cum nu-i flotantă, madam, că innebunesc!

— Înnebunește sănătos, dar fata mea are repartiție. Pe mine m-a luat în spațiul ei, sărăcuța, că-i copil bun! Și ți-a mai meditat și pramata aia de băiat care a plecat acuma în armată... așa că avînd repartiție...

— Ce repartiție, madam? Ce repartiție?

— Mioara! Vino, draga mamii, că simt că leșin. Mă insultă mitocanul!

— Ce vrei, domnule Nae? Ce poftesci?

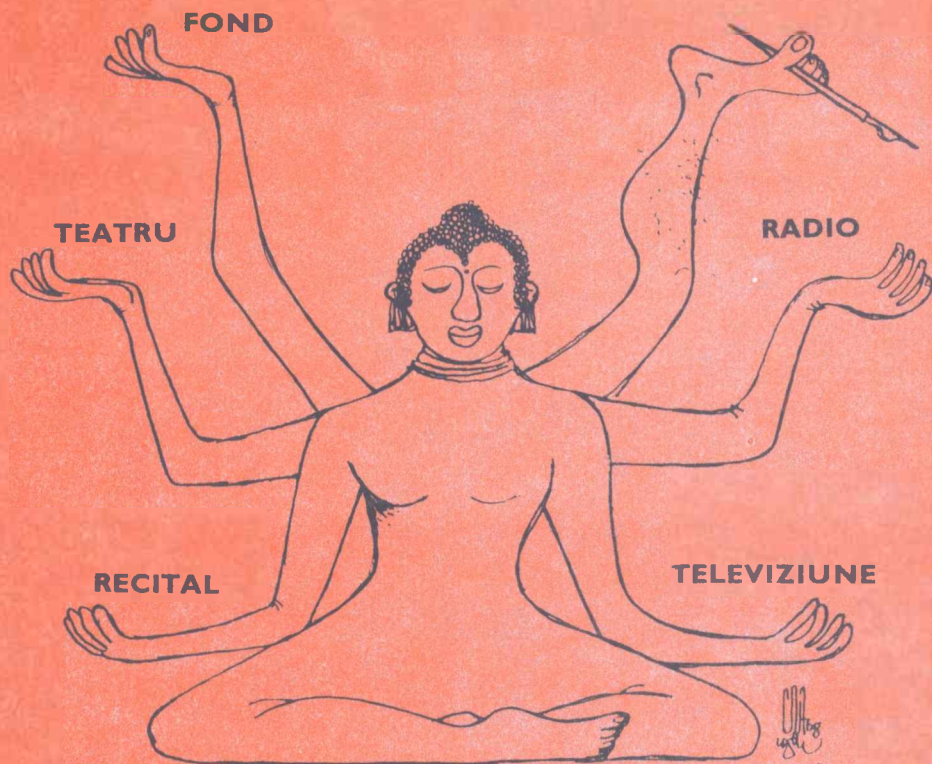
— Cum ce poftesc, domnișoară? Ești flotantă sau nu?

— Stau aici cu repartiție în regulă, m-ai înțeles? Și te rog să nu insulti două femei lipsite de apărare!

— Ce-i gălăgia asta? (din cameră ieși un fel de Hercule tînăr cu barbă scurtă).

(URMARE ÎN PAG. 13)

N. CLAUDIU

V. TIMOC

— De fapt, eu am cerut ceapă verde!
— Observați: tocmai a început să în-verzească...

M. GROSU

— Colega!...

Împurele și Cerbul

de VICTOR SIVETIDIS

— Coarnele domniei tale
Sînt podoabe naturale
Dar și arme colosale.

Nu știi cine te-a făcut
De la bunul început
Și frumos, dar și temut.

Ah, ce bine mi-ar părea
Dacă și pe fruntea mea
Aș avea așa ceva!

Sigur sînt c-aș deveni
Luptător destoinic și
Falnic chiar din prima zi.

— Coarne mari ca ale mele?
Nu-s de tine că-s prea grele
Și n-ai ce să faci cu ele.

Și-apoi eu, ca încheiere,
Am formată o părere
Care-o dau cînd mi se cere:

Armele nu-s de folos
Individului fricos,
Stingherindu-l cu prisos,

Ca pe leneș, un baros.

Tradus în versuri
din limba greacă

de MIRCEA PAVELESCU

(Desenele autorului)

PROVOCARE

ONOR CLUB SPORTIV «COCOȘUL ALB»

Prin aceasta avem onoarea să vă provocăm la un meci de fotbal muuță pe terenul Țăcălie, duminică 12 septembrie, ora 4 d.a. Fiecare echipă va aduce mingea.

Arbitrul se alege pe teren.

La trei cornere se bate un unsprezece metri.

Echipei învinsă cu 13-0 i se va lua mingea și echipamentul.

Hip! Hip! Hura!

CĂPITAN: Țăchiță Corcodel.

PREȘEDINTE: Nicu Pantaze.

SECRETAR GENERAL: Luță Ionescu.

CASIER: Izu Schwartz.

CLUBUL SPORTIV «ALBATROS» FILARET

Țăchiță Corcodel și Nicu Pantaze, cu ghetele la subsuoara, își așteaptă nervoși echipa în colț, lângă băcănia lui Papaianopol.

— Te pomenești că tocmai Luță cu mingea, ne-o face...

Domnul Papaianopol scoate capul în ușa prăvăliei și-i întreabă, într-o doară, pe voinici:

— Da țe, bre, baetica, me rog, unde ve dușeți cu ghetele alea? La țismerie? La baie, bre?

Căpitanul echipei «Albatros» îi răspunde disprețuitor:

— Avem meci, șefule. Meci de fotbal, pe Țăcălie.

Din josul străzii apar, gifiind, încă trei jucători cu șepci de liceu, trase hoștește pe-o sprinceană, și cu tricouri bălțate pe sub uniformele de culoarea tutunului.

— Să știți că dacă nu vine Maciste, ne ardem — suspină președintele, ronțâindu-și unghiile și savurându-și totodată insigne de carton din piept: A.

Dar de după colț apare, în fine, legănându-se mătăhălos, fundașul echipei, poreclit Maciste, ucenic de frizerie și stîlp de încredere al micilor campioni din Filaret.

Acum nu vine Luță. Și dacă nu apare el, «Albatrosul» nu se poate prezenta: n-are mingea.

— V-am spus eu — vorbește cu înțelepciune bătrînească Izu. Un club ca al nostru trebuie să aibă neapărat și un sediu. Mă rog, să tacem ceva serios. Îmi plătiți mie o cotizație pe lună și facem sediul la noi, la magazin... Nu e o idee?

Cu toată ideea casierului, Luță tot nu apare.

Panică.

— Poate că nu-i dă voie tat-su, că i-a luat alaltăieri notele de la liceu și s-a lămurit ce pramatie e Luță...

— Numai de n-ar zice ăia de la «Cocoșul alb» că nu ne-am prezentat de frică...

— N-ar fi bine să-i fluierăm lui Luță la poartă? — propune unul. Cel puțin să ne dea mingea, să nu întârziem.

Propunerea se aprobă.

Cei șase trec pe Nifon, se opresc la o poartă verde și încep să fluiera, stîrnind lătratul unui ciine. În casă, domnul Ionescu ciulește, deodată, urechile, se ridică din pat într-un cot și aruncă nervos «Universul».

— Mițoooo! N-auzi, cucoană? Ia vezi că iar au venit golani să-l ia pe fie-tu la fotbal. Ia uite, nene, nu mai poți să-ți faci digestia din cauza lor.

Și drastic: bagă de seamă să nu-l lași să plece că îi rup urechile. Să învețe măgaru', că diseară îl ascult.

Dar pînă să-și deplaseze coana Mița batoza celor nouăzeci de kilo-

grame, Luță a și sărit pervazul ferestrei, ținînd sub braț mingea nr. 4, cu douăzeci și patru de bentițe, justificîndu-se coechipierilor:

— Nu vrea, bă, să-i între-n cap bătrînului că am ștofă de internațional!

Puși sub presiune, băieții au luat-o la goană, așa cum le stă bine unor adevărați fotbaliști. După colț s-au oprit brusc, cu obrazii ca miezul de harbuz.

— Ascultă, bă! — a propus Țăchiță Corcodel — n-ar fi bine să trecem pe sub balconul lui Zozo? Așa, doar să știe fata că avem meci.

«Albatrosul» a cotit deci în monom pe o stradă alăturată.

La o fereastră capul rotund de lună plină al domnișoarei Zozo, Julieta echipei și elevă la «Pompilian», a suris galeș și a trimis o beza celor șapte argonauți care treceau cu piepturile bombate și-n pas de defilare.

Pe urmă, reprezentanții Filaretului au pornit în trap, nemai-oprindu-se decît pe Arionoia, într-o simigerie, unde și-au încărcat buzunarele cu semințe.

Țăcălie.

Un maidan ca o piele de vacă, îngrădit într-o parte cu sîrmă ghimpată.

După umărul de cărămidă al unei case, pălăria soarelui salută ceremonios și galben, ulițele pînă departe.

Pe-o frîntură de zid, deasupra unui arhipelag de suspectă igrasie, o mină puțin dibace a desenat un cocoș cu plisc de pelican. Deasupra, aceeași mină a caligrafiat:

CLUBU SPORTIV
COCOȘU ALB

«Albatrosii», însoțiți încă de vreo trei pitici capturati pe drum ca galerie, au dat sirma la o parte și-au intrat mirați că pe teren nu-i decît un ciine jegos, cu ochi buni, care se apropie de ei, ciulind două urechi de licean tuns numărul zero și bălăngă-nind o coadă subțire și ascuțită ca un creion Hardmudt.

După un zid apare însă un uriaș, răsucindu-și începutul de mustață.

— Ce-i cu voi, măi, neică?

Găliganul se apropie și mîngie obrazul de sidef al președintelui.

«Albatrosii» sint cît furnicile și Nicu Pantaze de-abia poate să bilbiie:

— N... n... nn... noi sintem ăia cu provocarea. Am venit să ju... jucăm...

n... n... noi sintem echipa «Albatros».

— Cum?

— A... A... Albatros!

— Ce-i aia «Albatros»,

mă? — se încruntă găliganul, scoțocind prin buzunare un muc de țigară.

Echipa intră în pămînt.

Nimeni nu știe exact ce-i aia «Albatros».

Nici chiar Luță, care a găsit cuvîntul într-un dicționar.

— Pe mine mă cheamă Ușchilă — se recomandă găliganul — sint de familie bună și împlinesc de Sfîntu' Gheorghe nouășpe ani. Zi, voi sinteți ăia! Bravo, băieți! Zi, veniți să ardem un fotbal. Bine nene, stai să guiț băieții!

Puse palmele pilnie la gură și țipă:

— Băăăă! Ia veniți, bă! Că uite ipochimenele astea din Filaret cică să jucăm fotbal.

De după zid apăru atunci un cap, apoi altul și, în fine, vreo zece golani, care jucau acolo, la umbră, rișcă.

Reprezentanții mărunți ai Filaretului se dosiră unul după altul și toți după Maciste, care tremură ca varga și e galben ca un știuleto de porumb.

— Unde e căpitanul? — întrebă Ușchilă.

Țăchiță Corcodel, împiedicîndu-se, se strecură în primul flanc.

— Bate laba' ncoa!... Să-ți recomand: Așta e Ghiță Gît Lung, ăsta e Vanghel Militaru, ăsta e Gore Gingie, ăsta e Lică a lui Chioru, ăsta e Falcă Prăjită... ăi-lalți dă-i în moașe-sa. Și acum, faceți golurile. Uite, unul colo lângă zid și unul ici.

— Da' minge n-aveți? — a suspinat Țăchiță Corcodel.

Din tabăra adversă, Falcă Prăjită a întors capul furios.

— Bășică?... Da' ce, bășică n-aveți voi?

— Păi... în pro...

— Mai bine așezați toate țoalele lângă gol și mai încet cu muzicuța, că n-avem timp, ordonă scurt Ghiță Gît Lung.

Țăchiță Corcodel așeză cuminte mingea într-un centru imaginar și-șopti lui Izu:

— Vezi că în tine ne e speranța, tu ești tehnicianul, tu știi să driblezi. Eu îți pasez ție, tu driblezi doi imi pasezi mie, eu mai driblez doi și-ți pasez ție și tragi la poartă. Și intră la om, să nu-ți fie frică! M-auzi tu? Să nu-ți fie frică!

— Mă! Nu mi-e frică deloc! Că să fac un joc de clasă! — dîrdă tehnicianul.

— Ce, voi jucați cu ghete? — întrebă mirat Ușchilă. Ce, sinteți proști! Ptui! Proști sint mă, Vanghel! Păi bine mă, noi jucăm ca în Spania, cu picioarele goale. Nu se poate să jucăm noi așa și voi altfel, că ne loviți la țurloaie. Puneți ghetele lângă gol. Hai, n-auzi, mișcă!

Cei șapte se executară.

— Dar arbitru? — ingină un albatros.

— Fără! — se răsti Lică a lui Chioru — fluieră unu' din noi. Uite așa, cu degetele în gramofon

- Penibil accident: s-a rănit tocmai la degetul din care-și sugere referatele!

Adu bășica.

Mingea e acum în centru și Tăchiță Corcodel dribblează.

— Hai tu, Nicule!

— La mine, Tăchiță!

— Așa, Nicușor!

— Pas! Pas!

— Nu-l lăsa, Maciste!

— Șut! Șut!

— Dă-i cu capul! Vezi că te atacă!

— Acum! Acum! Sint aici, Izule!

— Atenție, Tăchiță!

— Vine din spate! Vine din spate, Izule!

Tăchiță Corcodel, căpitanul, trece pe lângă găliganii care n-au habar de așa ceva, ducând mingea când pe un picior, când pe altul și bate puternic în poartă.

— Gooooool! țipă fericit Maciste.

— Unu la zero! Gooooooool! sare în sus și Luță.

— Gooooooool! — miorlăie și un băiețuș din galerie.

— Bine, e gol, spune și Ușchilă, și Gore Gingie, și Vanghele Militaru. Da' noi nu mai jucăm! Uite așa. Ne-am plictisit. Noi jucăm ca în Spania. Ne-am plictisit. Ne' cem la riscă!

— Păi bine, șefule, așa ne-a fost vorba? — îndrăznește Nicu Pantaze să mormăie — iscăliți măcar provocarea că ați mincat bătaie cu 1-0 în minutul cinci și că v-ați retras de pe teren.

— Noi, bătaie!? Nu fi obraznic, bă, mucosule! Ai făcut milităria? Hai? Ia fă-te încoa', Vanghele, să le mutăm ăstora vasilca! Pune mina pe țoale, băiete.

«Albatroșii» fac ochii mari, implorindu-l parcă pe Maciste să intervină.

Dar stîlpul clubului își simte genunchii ca de ceară caldă.

— Ce-ai cu noi, nene? Nene Ghiță! Nene Vanghele! Am făcut noi ceva? Nene Ghiță!...

Luță și Izu împreună miinile în față ca îngerii în poze.

{URMARE ÎN PAG. 15}

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din panseurile unui „microbist”

● Toți microbiștii sint polisportivi, în tribună.

● Mingea nu se ia în balon.

● Un perfect arbitru de fotbal trebuie să fie cu ochii în patru și cu fluierul în douăzeci și doi.

● În sport, greul cel mare, îl duc halterofili.

● Unde nu sint picioare, vai de capul suporterilor.

● Un adevărat microbist trebuie să știe să urle toate sporturile la perfecție.

● Decît să-ți meargă în plin, mai bine în gol.

● Gloria se bea numai din «cupe».

● Învinge piedicile, dar nu le pune.

● Cînd lupta e «vie», suporterii trebuie să fie aracii ei.

● Diferența între cursele de cai și me-

ciurile de fotbal, este că — la curse — trebuie să fii mai întii cîștigător ca să iei plasă, pe cîtă vreme — la fotbal — trebuie să iei mai întii plasă, ca să fii cîștigător.

● Drumul cel mai scurt, între două școruri, este 11 metri.

● Cînd săritorul rupe stacheta sar tîndările microbiștilor.

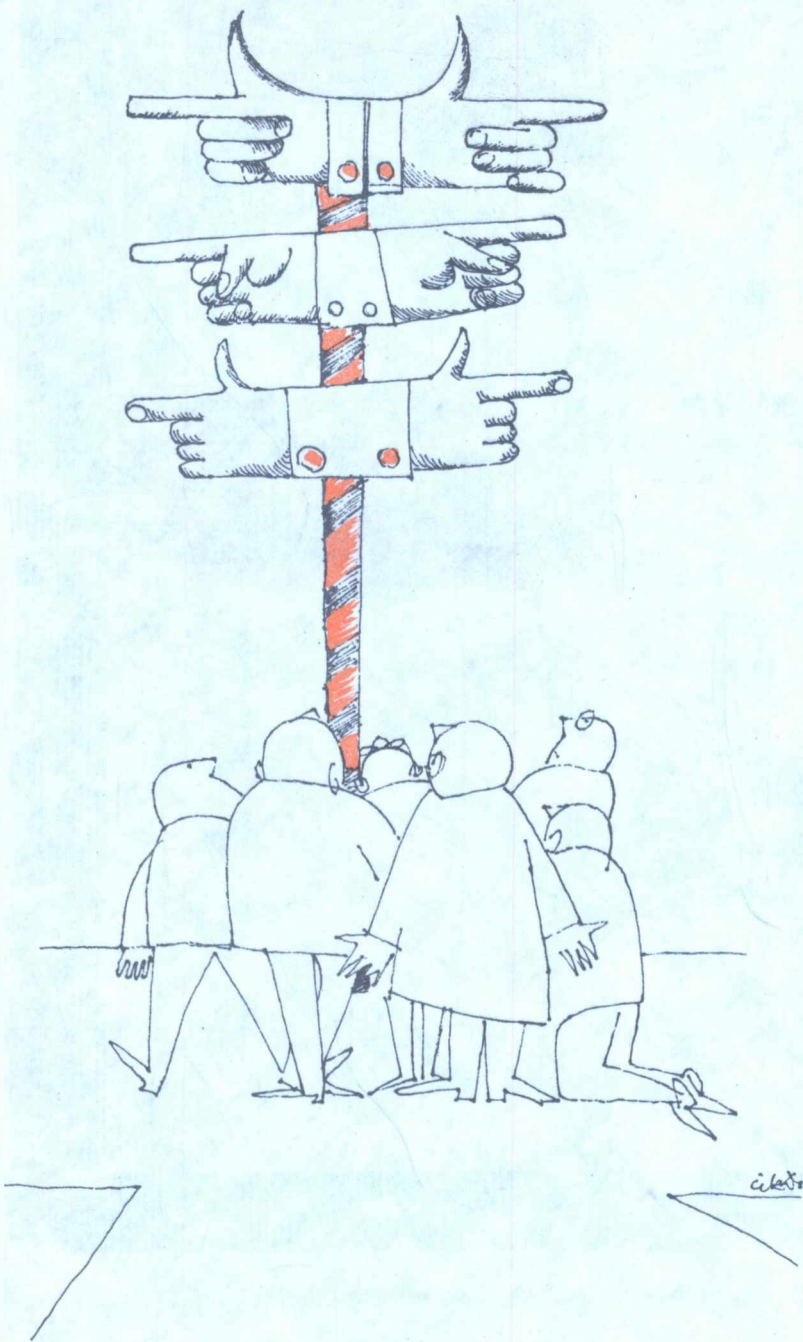
● Nu dormi niciodată pe laurii tăi. Caută să te culci pe-ai altora.

● Arbitrul este adevăratul fluier al picioarelor.

● Păzește-te ca de foc de ultimul minut de joc.

● Adevăratul microbist se înfierbîntă la sporturile de iarnă și tremură la cele de vară.

● Orice cupă, vine după.

TOTEM SEC. XX

FĂRĂ CUVINTE

POZNELE ABECEDARULUI

Citim în Abecedarul autorilor Maria Giurgea, Clara Maru și Maria Boștină cele câteva rinduri închinat secerișului (pag. 66).

«E vară. Cerul este senin. La cooperativa agricolă de producție a început secerișul. De azi dimineață, combinele seceră mereu.

Tractoriștii au pornit la întrecere. Ei muncesc cu spor. Cooperatorii adună roade bogate».

Acest text simplu și puțin naiv asemenea unui desen de copil a stîrnit o mică furtună în clasa institutorului care ni l-a semnalat. Un băiețel de șapte ani se scoală și întrebă nedumerit:

— Cum se poate ca unii să muncească și alții să adune roadele?

— Se poate — spuse amestecîndu-se în vorbă o fetiță — pentru că și clăcașii munceau toată vara și boierul culegea roadele.

A trebuit să urmeze o lungă explicație axată pe lupta de clasă, pe relațiile de muncă dintre S.M.T.-uri și C.A.P.-uri, pe mecanizarea agriculturii etc., probleme neincluse în programul analitic al primei clase elementare.

Abecedarul în discuție, care este încă în vigoare, o fi stîrnit nedumeriri asemănătoare, mărturisite sau nu, și altor băieței și fetițe.

— Știți, copiii au un spirit de observație foarte ascuțit, îmi spuse institutorul parcă jenat de cele ce s-au întîmplat la ora lui, după care m-a întrebat: Ce credeți că se poate face în problema asta?

— Poate că n-ar fi rău să punem abecedarul la colț!

DANSATOAREA ȘI LORDUL

Aflăm din revista «Cinema» nr. 1 că Fred Astaire, înainte de a o cunoaște pe Ginger Rogers, cu care avea să facă perechea cea mai ilustră de dansatori pe care i-a avut vreodată ecranul, se înțelegea tot așa de bine și cu sora lui mai mare Adele Austerlitz.

Cităm: «...perechea minune Fred și Adele își continuă cariera lor extraordinară. Dar Adele se căsătorește cu un lord englez și Fred rămîne singur».

Pe lîngă singur, Fred rămîne și trist pentru că sora lui s-a căsătorit cu un lord englez, în loc să se căsătorească cu un lord american sau, eventual, francez.

PRIMII PAȘI

Avem în fața noastră revista «Primii pași», organ al cercului de creații literare «Mihai Eminescu», de pe lîngă Școala generală nr. 77.

Colaboratori sînt copii între zece și patrusprezece ani, adică elevii claselor de la a patra pînă la a opta.

Totul respiră entuziasm și ingenuitate, impresii care țin, fără îndoială, de faptul că nici unul din micii publiciști nu ține să facă pe «omul mare».

Revista «Primii pași» apare într-un tiraj de... 200 de exemplare, are dimensiunile duble ale unui exemplar din «Bilete de Papagal» (faza cotidiană) și este dactilografiată.

Dar cum școala nu are decît o singură mașină de scris cam uzată, nu poate dactilografia cîteț decît cel mult trei exemplare deodată. Va să zică, același text se scrie de aproximativ 66 de ori, mijlocînd o atenție deosebită deoarece corectura întregului tiraj este practic imposibilă.

În astfel de condiții, entuziasmul de care vorbeam mai sus nu este un calificativ ușuratec.

Poate că nu e rău ca ucenicii scrisului să afle de la bun început cît de spinos este drumul spre tipar. Chestie de selecție naturală care triază și entuziasmele.

Dialog la un năsture

Amicul ăsta al meu, Stelică, îmi vine uneori cu niște probleme că mă lasă perplex. Ieri mi-a venit cu altceva.

— Domnule, zice, eu am să scriu la ziar. Sau la edituri. Sau mă rog, unde o fi.

— Ce să scrii, Stelică?

— Uite ce să scriu! Așa cum s-a scos un cod al manierelor, ca să învețe omul cum să nu se facă de băcănie între oameni, să se scoată și un cod al salutului!

— Al cui, mă?

— Al salutului! Ce te miri așa? Ți se pare o aberație, nu? Crezi că am innebunit! Că ce spui: e simplu! Mergi pe stradă, spui bonjour și gata, nu? Parcă te aud, principial și mucegăit cum ești: «Salutul, domnule, ține de bunul simț! Ai bun simț, scoți pălăria, n-ai, o lași pe cap! Nu te omoară nimeni, dar n-ai!»

— Mi-ai scos vorbele din gură!

— Dacă-ți spun că ești un catir mucegăit! N-ai pic de perspicacitate, de spirit de pătrundere, gîndești limitat, asta e!

— Mersi!

— Te-oi fi șifonat! Păi ce fel de textier, sau pardon, umorist sau scriitor ești tu, dacă...

— Scriitor nu, că n-am carnet! M-au dat afară din Uniune acum vreo zece ani!

— Zău? De ce?

— Că n-am volum pe piață!

— Și de ce n-ai volum?

— Că nu-s membru în Uniune!

— Care va să zică aveți și voi nașii voștri! Și de ce nu reclami?

— De ce să reclam? Eu mă rog lui Dumnezeu să-mi dea haz! Că dacă-mi dă carnet de scriitor și n-am haz, pot să mă spînzur!

— Ai dreptate! Acum să ne lămurim: carnet spui că n-ai. Dar haz ai?

— Uite ce este, mai rămîne să începi și tu cu șopirle de astea și mă dă șeful meu afară, dintr-o joacă de cuvinte. Dar ce spuneai de salut?

— Că nu e simplu, măi băiatule! Exemplificare: mergi pe stradă, te întilnești cu directorul, cazi normal în genunchi, scoți pălăria și spui: «Să trăiți!» Te întilnește un subaltern, scoate el pălăria, «Să trăiți!» Dar să spunem, mă întilnesc cu Steriade! El referent, eu referent, avem aceeași vîrstă, el cu muștrare, eu cu muștrare, el n-a luat primă, eu n-am luat primă, pe el l-a lăsat nevasta, pe mine m-a lăsat nevasta, deci sîntem pe picior de egalitate! Ei, care salută mai întii? Dacă-l salut eu, ce-și spune: «Ăsta recunoaște că e mai puțin decît mine! Sau are el ceva de mă salută!» Dacă mă salută el, spun eu despre dumnealui același lucru! Ideal este cînd o potrivim în așa fel ca să ducem amîndoi

odată mina la pălărie! Dar asta-i greu! Ei ce spui?

— Nu spun nimic!

— Că n-ai ce! Să-ți mai dau o situație: ai un coleg. De zece ani lucrezi cot la cot cu el în birou. La șprîț, la suetă, mă rog, toată viața împreună. Dar într-o zi ți-l face șef! Ți-l ia din biroul unde erați patru și ți-l proțapește într-un birou, de unul singur, și cu o masă cu opt scaune pe dreapta pentru «consilii». Ce faci?

— Ce să fac?

— Nu fă pe prostul! Nu-l mai vezi la prînz, nu-l mai vezi deloc. Îl întilnești duminica pe stradă! Ce faci? Îi spui «să trăiți»?

— Ce, ești nebun?

— Buun! Nu-i spui! Și chiar dacă-i spui, îți zice el: «Fii serios, ce, ești nebun?»

— Așa e! Dacă-i om!

— Buun! Și-l întilnești a doua oară, și-i spui «hai noroc, Costică». Odată-l vezi că zimbește cam acrișor, că-ți dă mina mai moale, că-i mai țeapăn, ce mai, îl simți că-i mai mare! Și capătă rică pe tine, domnule! După șase luni, dacă-l mai vezi pe stradă și-i spui «Să trăiți», nu-ți mai spune că ești nebun! Îți dă primă, că i-a trecut rică!

— Ești nebun!

— Bine! Deci n-ai argumente! Alt exemplu: Ai un șef zece ani. Deci, zece ani «vă salut», «am onoarea», «cu respect». Într-o zi, îl dă jos. Nu c-a furat, nu c-a omorît. Ori a făcut cine știe ce greșeală, ori a venit altul cu pile.

— Eh... Nici așa...

— Nu fi...

— Bine...

— Așa, vezi... Deci ți-a fost șef zece ani, și de joi, l-a făcut sub tine. Simbătă îl întilnești pe stradă. Ce faci?

— Îl saluți. Dacă ești om.

— Ești prost. N-apuci să-l saluți, că-ți spune el ție «să trăiți». Aici am vrut numai să te încurc, dar de fapt în această situație nu-s probleme.

— Ai un suflet de liliac! Și dacă dai peste unul care îți spune: «Bine stimabile, zece ani m-ai salutat și acum te faci că nu mă vezi? Deci, zece ani dumneata ce-ai salutat? Postul sau pe mine?» Ce faci? Ce-i spui?

— Postul!

— Du-te dracului!

— Adică de ce?

— Hai lasă, zi-i mai departe!

— Să luăm altă exemplificare. Uite, de pildă, tu. Să spunem că ți-a apărut un volum...

— Mie...

— Ție. Am spus, așa, prin absurd. După ce-ți apare, te întilnești pe stradă tu, care scrii de douăzeci de ani, cu un puști de douăzeci și patru de ani, despre care însă ești că a ieșit ieri critic literar și a fost angajat la un mare ziar. Ce faci?

— Ce să fac?

— Aștepți să te salute el sau îl saluți tu? Știi... volumul... ziarul...

— Ești o epavă!

— Să-ți spun eu cum faci: nu-l saluți, dar îi zimbești dulce, din mers, atunci el scoate puțin pălăria, după care tu o scoți și faci cu ea în aer un semicerc de 180 de grade! Este?

— Știi ceva? Scrie la editură să tipărească un cod și lasă-mă pe mine în pace! Noroc!

— Vezi? Vezi că trebuie cod? Și îți dau cuvîntul meu de onoare că pe cel care va reuși să-l scrie o să-l salut eu primul toată viața! Te salut!

MINIATURIZĂRILE

— Ți-am spus, dragă, să nu mai duci tranzistorul în bucătărie cînd gătești!...

COOPERATIVA „URZICA” LUCREAZĂ CU MATERIALUL CLIENTULUI

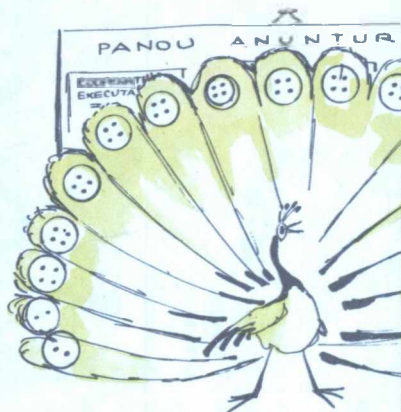
REPARATIILE AU FOST EXECUTATE
DE MAESTRUL NELL COBAR

telimon nr. 76 are un aspect interior degradat, iar prin
acoperișul găurit plouă.

— Vă strâng pantofii? Nici o grijă, la prima ploaie
se lasă. Pofțiți să faceți o probă!

Un. Gheorghe-Del. nr. 37 sunt și...
recomandă «Atelierul particular al lui
care execută nasturi și podoabe», în loc să
zate centrele cooperatiste care produ
articole.

PĂUN (Papa) își etalează... po

Georgescu Ion de la «Metalocasnica», Unitatea nr. 8 Băneasa, a sustras din atelier un autoturism pentru a
se plimba. Escapada s-a terminat prin distrugerea autoturismului într-un accident.

UN OM DE CUVÎNT!

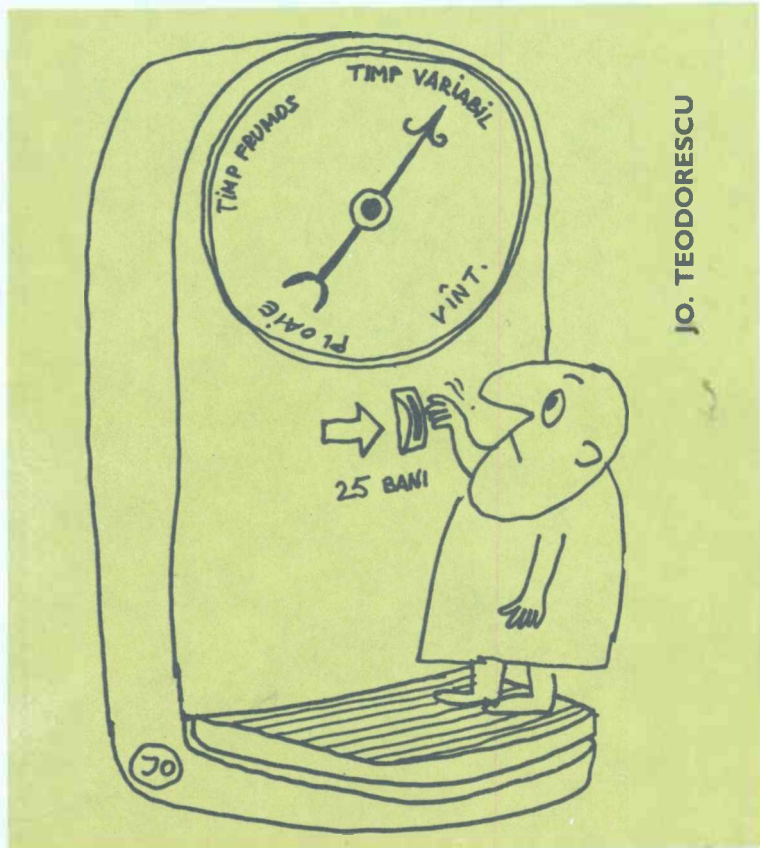
— Aș dori să faceți mașinii o reparație generală.
— E-n regulă, nici n-o s-o mai recunoașteți.

...și meșterul s-a ținut de cuvânt!

La centrul nr. 83 al cooperativei
din str. Mihail Eminescu 168, ea
și ceilalți cooperatori au plecat într
timpul programului, lăsând în unli
de-a lor.

— Bine, dar se vede de-o poștă:
cunoștință...
— Oho, cite am: cunosc pe respu
tori, pe casier, pe...

JO. TEODORESCU

Uite așa în

Am fost internat de curind în-
tr-un mare așezământ sanitar bucu-
reștean, care poartă numele de Spi-
tialul Nr. 9 și care e celebru mai
ales pentru secția care în termeni
medical-științifici se numește boli
nervoase.

Trebuie să vă spun că inițial am
fost internat într-o secție mai tih-
nită și că abia după aceea am fost
transferat în pavilionul cămășilor
de forță. Dar să vă povestesc pe
indelete cum s-au desfășurat eve-
nimentele:

Terminasem tocmai cea de a zecea
injecție cu vitamina B forte și pentru
că medicii îmi dădeau speranțe,
șchiopătind fericit, am ieșit
pe culoar să respir puțin
aer. Ajuns pe culoar, am surprins
o discuție între două surori medi-
cale. Probabil că vitamina B forti-
fică și sentimentul curiozității, fiind-
că trăgând cu urechea la șueta lor
am aflat o mulțime de lucruri inter-
esante. Am aflat astfel din gura
lor că Spitalul Nr. 9 are o Gospo-
dărie anexă cu 550 hectare pământ
arabil, cu grădini de zarzavat, cu
parcuri pentru creșterea animalelor,

plus o mulțime de șefi și șefu-
plus o mulțime de păsări și găini.
Toate acestea pentru aprovizio-
rea bucătăriilor care deserveșc
de internați ai spitalului. Dar
vedeți dumneavoastră bolnavi n-
tangii! Au refuzat pur și sim-
să consume ovăz, știuleți de
rumb, grâu hibrid, și alte cer-
cu care au fost cultivate sutele
hectare, afectate inițial și logic p-
tru cartofi, varză, vinete și
legume necesare hranei intern-
lor...

Și uite-așa, fiindcă suferinz
chiar celor de la secția «fur-
nu li s-a putut oferi compo-
trifoi și ciorbă de ovăz, savan-
la Gospodăria spitalului au fost
voiți să cumpere de pe piață zec-
mii de kilograme de cartofi, v-
vinete, legume profilate pe h-
suferinzilor. Am mai aflat și
amănunte interesante. Astfel,
torită inteligenței supersonice a
podarilor, inteligență strecurată
în livada cu nuci a gospodăriei
obținut câte o producție recor-
40—50 grame nuci per copac!
s-ar fi încercat acclimatizarea la

«Tăpăşierii» din str. Calin nr. 1 s-a executat o bibliotecă nouă, deşi în comandă figura «repararea unei bibliotecii».

- De ce aţi trecut în comandă: bibliotecă «reparată», când de fapt aţi confecţionat şi livrat una nouă?!
- Nu făcea să umblăm cu cîrpei în materie de cultură, tovarăşe!

La centrul nr. 27 — ochelari şi stilouri — al coop. «Deservirea», Cal. Moşilor 86, fixarea preţurilor se face nu după tarif, ci la libera apreciere.

O PROBLEMĂ... ELASTICĂ

- Care e tariful pentru reparaţia asta?
- Tariful? Oho, să n-o luăm mecanic!...

Buneşte omul

Nord a nucilor de cocos, probabil că s-ar fi obţinut o recoltă mai bogată.

Pe scurt, fraţii bipezi de la livezi şi anexe au realizat în sectorul cheltuieli, depăşiri de plan de 67%. Pe linie de materie cenuşie n-au obţinut nici un fel de succese.

Ascultînd aceste indiscreţii, am simţit că mă cuprind ameţelile. Nu-i de mirare. Eram abia la a zecea fiolă de B forte şi, în materie de gospodărie, specialiştii în chestiune lucrau B fortissim. Vindeau în stînga şi în dreapta tot felul de sortimente alimentare cu preţuri mai mici, producînd în gestiunea Gospodăriei spitalului un infarct de peste o sută de mii de lei. Mulţi dintre ei, mai simţii, din jenă pentru asemenea preţuri hilare, nu mai plăteau nimic. Luau. În termeni medicali, aceasta se numeşte grefă. De pildă, unii îşi grefau în spinare saci cu porumb, alţii îşi grefau în sacoşe diverse inimi sau rinichi de porcine. Adică de ce la Capetown da, şi la gospodăria-anexă, nu?... S-a mai realizat şi o

transplantare de aproape o sută de mii de lei, reprezentînd contravaloarea unor prestaţii plătite peste valoarea lor. La o autopsie inopinată s-au găsit în magazii o serie de organe neînregistrate în anatomia contabilă: 11 mii cărămizi, 45 mii kilograme porumb, orz şi alte spasme de care sufereau cîţiva şefi de secţie...

Asemenea formidabile noutăţi m-au dat gata. Cu chiu cu vai, m-am tîrît ameţit în rezerva mea. Şi acolo am căzut în transă, începînd să îndrug (aşa mi s-a spus) verzi şi uscate, idei fără nici o legătură: «săriţi!», «găinării», «cot-codac», «unde-i controlul?», «unde-s banii?», «hocus-pocus», «bălăceală», «ghiftuală»...

Şi m-au internat la pavilionul furioşilor.

Cînd oi ieşi de acolo, fac cerere să-i interneze pe cei calmi. Tot cu bilete de internare. Dar nu eliberate de spital...

Că sînt şi alte instituţii care vindecă...

AL. VIANU

V. VASILIU

— Dublu, dublu! Dar nici chiar așa!!!

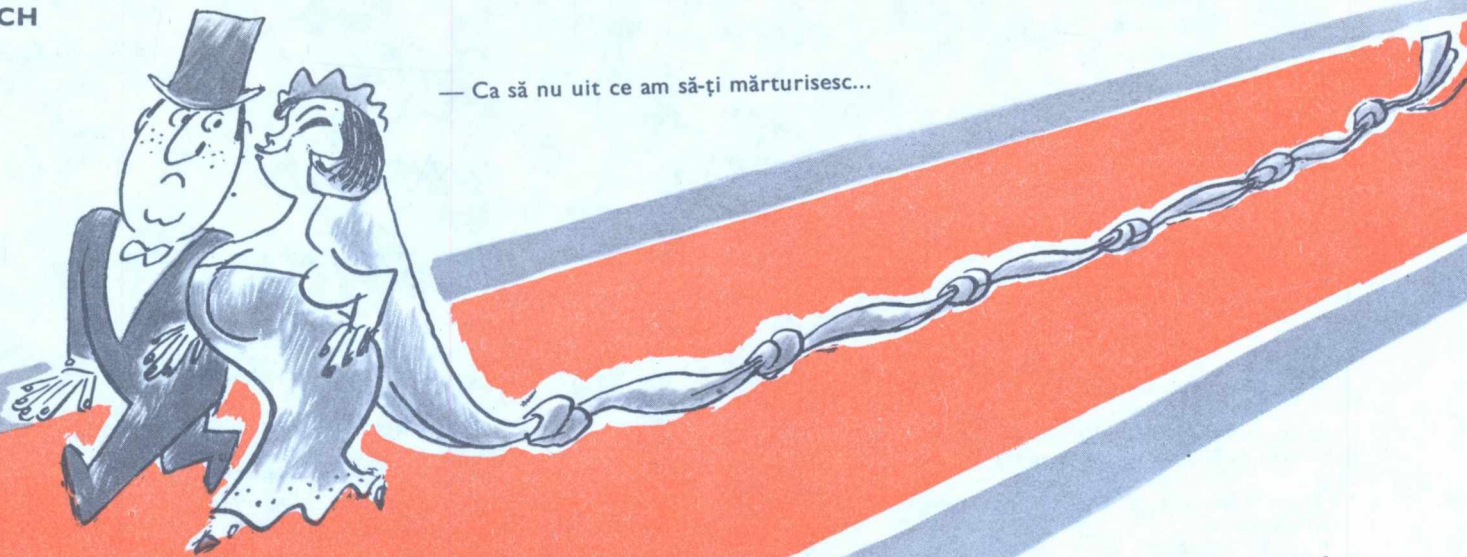
Balada găurilor de şvaiţer

ŞTEFAN TITA

Găuri,
Mici şi mari hăuri,
În carnea şvaiţerului tăiate,
Voi, toate,
Sînteţi pentru cîte unul,
Ca nici unul,
O concepţie exclusivistă:
Şvaiţerul nici nu există!
Existaţi numai voi, găuri,
Mici şi mari hăuri...
De pildă, dumnealui,
Ca mulţi alţii, destui,
Cere o pîine rumenită,
O cere
Şi sare:
— Îţi baţi joc? E scrum prăjită...
Şi caută alta, se ceartă, asudă.
— Poftim, acum îmi dai una crudă...
Locuieşte într-un bloc modern:
— Uf! Căldura cu gaze e-un infern!
La telefonul public,
Dacă întîrzie tonul,
Cu ochii cît nişte cepe,
Incepe:
— Am să reclam! Am să public!
Şi ciocăneşte cu bastonul,
Poc, poc, poc...
Pînă cînd aparatul sare din loc...
În magazine unde poposeşte
Prin rafturi parcă viscoleşte,
Trînteşte, bufneşte...
Ehe, ce-ar vrea el, sigur, nu se găseşte...
Nici ghuma bună
Nu-l îmbună:
— Mai terminaţi cu astea, frate!
Ne trebuie lucruri subţiri, rafinate...
Da, în concepţia lui exclusivistă
Numai găurile există!
Dar cînd intră la «Lactate»
Să cumpere şvaiţer, o jumătate,
Vociferează: — Taie-mi de-aici
Că are găuri puţine şi mici...

A. POCH

— Ca să nu uit ce am să-ți mărturisesc...

A. POCH 68

A. CIURUNGA

DE LA MAȘTEI CITIRE

Tălmăciri profane

I PATIMĂ

Cap. 5—39

Treceam aseară liniștit spre casă
când mi-a ieșit în drum o școlăriță.
— «Vecine, zise frageda guriță,
am scris o poezie!» — și sfioasă,

intinse manuscrisul. La porțiță,
i l-am citit pe loc, că nu mă lasă
o veche conștiință luminoasă
de-a neglija talentele de vișă.

Dar când i-am spus că versurile-s bune
și i-am surprins privirea de cărbune,
cît ai clipi sărindu-mi de grumaz,

m-a sărutat pe-obrazul drept, în stradă.
Atunci m-a prins o patimă neroadă
și i-am întors și celălalt obraz...

II STATORNICIE

Cap 9—6

De divorțat, nu mi-a trecut prin minte
să divorțez de vechea mea soție
nici după primul an de căsnicie,
cînd singele la ceartă-i mai fierbinte.

Cu-atît mai mult ispita nu mă-mbie
acum, la vîrsta omului cuminte,
deși, cu-aceleași strașnice cuvinte
consoarta-și varsă veșnica minie.

Voi suferi, nepărăsind arena,
chiar dac-o fi să se repete scena
de ieri, pe care v-o descriu mai jos,

cînd eu stăteam ca-n sfredelul țepușii
iar dumneaei țipa din pragul ușii:
— «Ia-ți patul tău și umblă sănătos!»

III PRESIMȚIRE

Cap 26—21

Eu sînt o biată pălărie care
adusă-n magazin împachetată,
am fost pe rînd sucită și probată
de toate cele zece vinzătoare.

Ușor, cu mîna lor catifelată,
m-au mîngîiat pe creștet fiecare,
mi-au pus pe bor și-o pată (nu prea mare)
și m-au zvîrlit în fine, șifonată.

De gustul lor — eternul, femininul —
nu mă-ndoiesc, nimic nu mă surprinde,
dar cuget cît de vitreg mi-e destinul

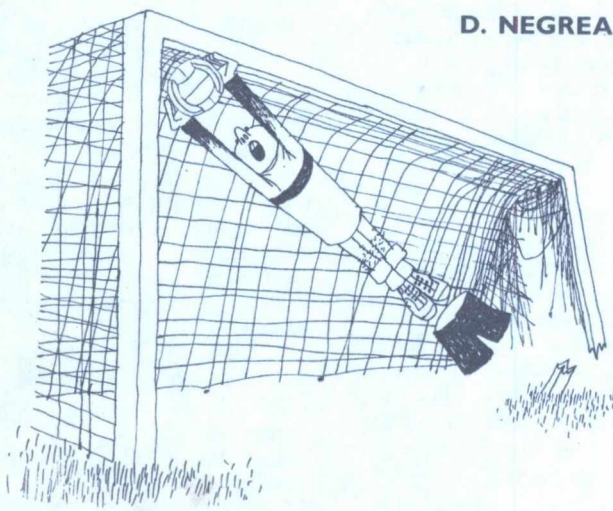
și-o biblică tristețe mă cuprinde
cînd văd că se deschide magazinul:
— «Au care dintre ele mă va vinde?»

FĂRĂ CUVINTE

CAP...

EXCESE...

D. NEGREA

EXPLICAȚIA UNEI DESTITU- IRI

De mult plutea în aer destituirea generalului sud-vietnamez Quan Van Tro. Plutea nu numai deasupra regiunii militare a II-a, al cărei comandant fusese până de curând, ci și deasupra Saigonului, unde se află cei care comandă comandanților — «consilierii» americani.

Ce i se reproșează generalului Quan Van Tro? «Lipsa unei energii consecvente în fața inamicului», după delicata expresie a ziarului «Chicago Tribune». Mai puțin diplomat decât confratele său, cotidianul «Washington Post» precizează, pe înțelesul tuturor, că «generalul refuza pur și simplu să-și angajeze trupele în luptă, în ciuda insistențelor, dispoziții primite de la superiorii săi din capitală și a somațiilor pe care i le adresau ofițerii americani». Și mai precis este săptămânalul «Newsweek», care aduce câteva detalii de-a dreptul oribile. De față cu câțiva membri ai statului său major, Quan Van Tro, după ce a citit cu glas tare un ordin de ofensivă sosit din Saigon, și-a exprimat cu glas și mai tare părerea că trimitătorii ordinului ar trebui internați la balamuc. Buna cuviință ne împiedică să relatăm ce destinație intenționa el să dea hîrtiei pe care era dactilografiată invitația la ofensivă.

Refractarul general își formase propriile sale opinii asupra războiului la care participa cu atît de puțin entuziasm. Într-o discuție cu colonelul Bert Sainsbury, aghiotant al generalului Westmoreland, Quan Van Tro i-a citat câteva interesante proverbe vietnameze, ca de exemplu: «Chiar dacă frații se ceartă, străinii să nu se amestece». Sau «Smintitul care ațîță focul, în loc să-l stingă, va pieri în flăcări». Sau: «Prostul își caută moartea peste mări și țări».

După o matură chibzuință, colonelul Sainsbury a ajuns la concluzia că o asemenea antologie de zicale nu pune intervenția S.U.A. în Vietnam într-o lumină tocmai favorabilă. Cînd i-a comunicat conlocutorului său această impresie, Quan Van Tro l-a bătut pe umeri, rîzînd: «Bravo, văd că ești băiat deștept! Atunci ce naiba cauți în Vietnam?»

...Era firesc ca generalul să fie destituit. Cît puteau să mai rabde intervenționistii și autoritățile saigoneze ca un post de conducere să fie ocupat de un om care e de aceeași părere cu 999 la mie din concetățenii săi?

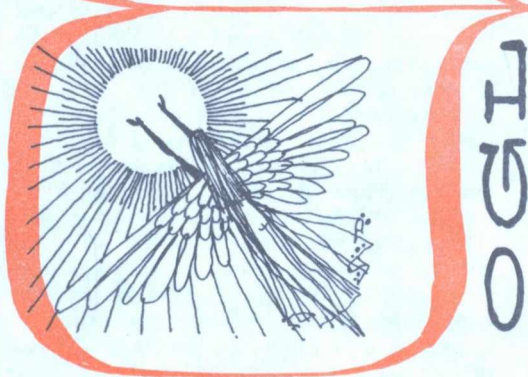
N. AURELIU

INNI

ÎNDOIELI

Iată, vin să vă spun:
poate din tot ce-am făcut nimic nu e bun,
poate că ceea ce numesc eu stea
e doar o scînteie fulguind din lulea,
poate că floarea ce-o cînt în surdina
e doar o hîrtie căzută-n grădină,
poate că...
Ce mai tura-vura?
Lăsați-mi în pace natura,
că altminteri, privind către stele
o să văd doar hîrtii și lulele.

INDEMN

ÎNDEMN

Ardeți toate corăbiile
care s-au întors fără semn de furtună.
Ardeți toate corăbiile
sărutate de cîmă.
Ardeți pinzele
pe care flutură capul de mort.
Ardeți corăbiile departe de port.
Pe urmă, cînd soarele
se va ridica într-un cot,
porniți iarăși pe mare
înnot!

RODICA TOTT

AMORO

DE PE ALTE MERIDIANE

La un cunoscut scriitor se prezintă un medic tînăr și-i spune:

— M-am lăsat de medicină, ca să devin scriitor. Cred că în felul acesta voi aduce oamenilor un mare folos.

— D-ta ai adus deja oamenilor folos, părăsind medicina.

O doamnă s-a internat la sanatoriul de slăbire și înainte de a se întoarce a scris soțului ei ca să pregătească copii pentru o surpriză. Tata a chemat pe cei patru copii și i-a întrebat:

— Vreți să mergem să întîmpinăm o mamă cu totul subțirică?

— Bine, dar cum rămîne cu grăsansa?

Începe examenul scris. Profesorul spune unuia dintre elevi:

— Sper, Petre, că de data aceasta n-am să te prind copiînd.

— Și eu sper...

Uitîndu-se la carnetul de note, tata este cu totul nemulțumit. Fiul îl întreabă încetîșor:

— Ce crezi, tată, de vină este ereditatea sau mediul înconjurător?

— De ce mi-ai socotit 14 lei, cînd costă numai 13 lei?

— Știi, 13 aduce ghinion...

— De ce dai micii tale surori ciocolata cea mai mică? Uită-te la cloșcă: rima cea mai mare o dă puului mai mic.

— Și eu aș face la fel, dacă ar fi vorba de rimă.

Tînărul soț cumpără o măsură soției. Soția se uită la ea și întreabă:

— Bine, dar unde sînt instrucțiunile?

După un grav accident între două automobile, cei doi șoferi se trezesc la spital. După o clipă unul întreabă:

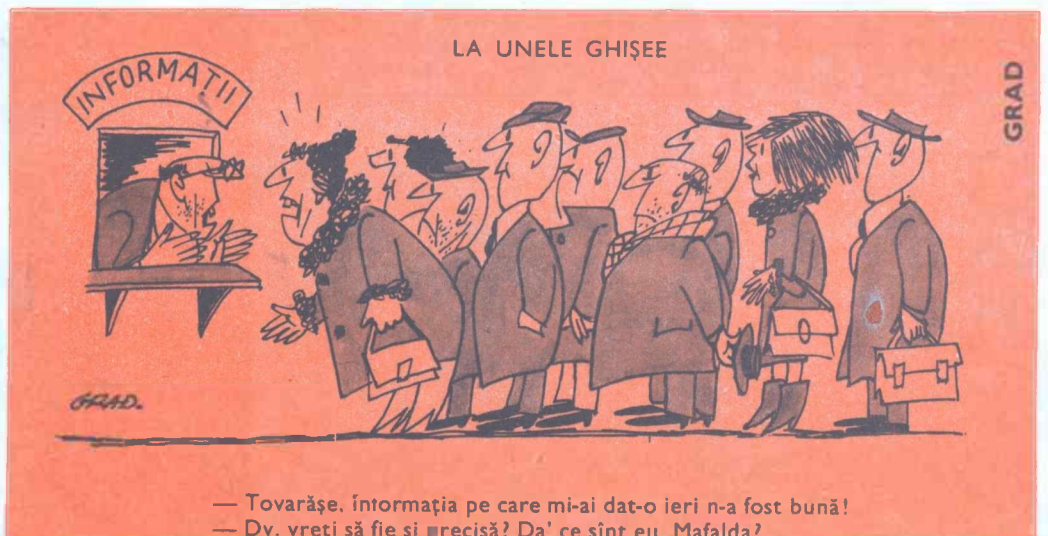
— Ascultă, nu cumva ne-am mai văzut noi undeva?

— Dacă ne-am fi văzut, n-am fi astăzi aici — răspunse celălalt.

— Eh, dacă s-ar plăti fiecărui om atîta cît merită într-adevăr!

— În ceea ce mă privește, eu nu m-aș angaja să muncesc pentru un salariu atît de mic.

Culese de TEODOR HOLBAN

— Tovarășe, informația pe care mi-ai dat-o ieri n-a fost bună!
— Dv. vreți să fie și precisă? Da' ce sînt eu, Mafalda?

O POVESTE CA ÎN BASME

A fost o dată ca niciodată că de n-ar fi fost rămânea gol acest spațiu. Era pe vremea când puricele se potcovea și sărea în înaltul cerului, deși nu-l critica nimeni că trăiește doar din ciupeli. Pe atunci, trăia undeva un om sărac. Toată averea lui era un singur ban, dar nu-l putea cheltui intrucât era Banul Mărăcine — cunoscutul joc popular imprimat pe un disc de patefon. Ca să se îmbogățească, omul ar fi jucat la loz în plic. Însă, pe atunci, nu apăruse sticla și deci nici borcanul din care să poată trage un ciștig de 20 000 lei.

Sătul de necazuri, într-o zi omul își luă lumea în cap, că pălărie nu purta de cînd i se rupse de tot. Bani de drum nu avea și atunci se gîndi să-și vîndă ceasul, dar își aduse aminte că luna trecută îl pusese seara după ceasul catedralei, iar a doua zi nu-l mai găsisse. O porni deci pe jos unde văzu cu ochii, pînă întîlni un afiș lipit pe un zid. Acolo scria că Maro Împărat dă ce-i va cere aceluia care îi va vindeca soția mult iubită de tot poporul și mai ales de nefericitul ei soț. Cine nu va reuși s-o facă bine, grăia anunțul, va fi pedeapsit scoțindu-i-se ochii.

— Nu mă sperie pedeapsa! își spuse omul. Cît a trăit, nevastă-mea îmi scotea ochii mereu că nu-i fac nici o rochie!

Și spunînd acestea o porni către țara lui Maro Împărat. Grăbit să ajungă repede, nu luă autobuzul, deși toate erau cu autotaxare, tarif convenabil pentru caracterul lui. Merse pe jos cale de o poștă și trei oficii mai mititele, pînă ajunse la cetate. Acolo, pe pod, o strajă îl opri.

— De ce nu pot trece pe pod? întrebă omul. N-a fost încă recepționat?

Straja îl trimise la biroul de informații să-și ia bilet de intrare. Se duse într-acolo, dar ce-i fu dat să vadă? O coadă mare, ca la abonamente pentru Cinematecă, formată din sute de persoane, în majoritate bărbați, femei și copii. Fără să cadă pe gînduri, luă o

bucată de hîrtie, scrise pe ea «Azi nu mai sînt bilete» și o afișă la biroul de informații. În clipa următoare nu mai rămăsese nimeni afară de el. Îi spuse slujbașului:

— Aș vrea o informație!

— Duminica nu apare! i-o reteză celălalt.

Pînă la urmă, lucrurile se lămuriră și omul intră în cetate. Ajuns la palatul lui Maro Împărat, altă încurcătură. Trebuia să-și lase la intrare galoșii. Cum nu purta, nu putea intra că nu avea ce lăsa la ușă. Omul ieși în stradă și rugă pe primul trecător să-i împrumute puțin galoșii. În felul acesta pătrunse în palat și ajunse la biroul împăratului. Cînd să intre, îi ieși în cale Muma Pădurii care îi spuse:

— Azi, șeful nu primește!

— Nici n-aș avea ce să-i dau! răspunse omul.

Discuția ar fi continuat pe încă trei pagini, dacă nu ieșea Maro Împărat să-i ceară secretarei cîteva clame să prindă niște muște din birou. Aflînd ce vrea omul, îl pofti în biroul său luat în rate, că de la magazin și pînă la palat se desfăcuse în bucăți. După ce-l întrebă de unde vine, cine va cîștiga campionatul de fotbal și cînd se vor aduce în comerț mandarine, îl conduse pînă la apartamentul împărătesei, mobilat cu gust amar din cauza mobilelor din lemn de migdal. Bolnava ședea în pat jucînd tabinet cu camerista.

— Ce aveți? o întrebă omul.

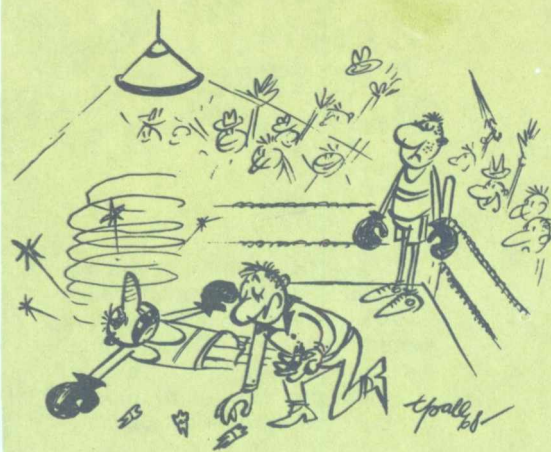
— Numai cărți mici, fără nici o figură! oftă împărăteasa.

— Cum stați cu sănătatea?

— În pat n-am nimic. Dar, cum umblu puțin prin cameră, mă dor groaznic picioarele.

Omul îi porunci să coboare. Bolnava îl ascultă și se așeză pe marginea patului, punîndu-și pantofii de casă. Apoi începu să meargă, dar de la primii pași izbucni în plîns mai abitir ca la filmul «Femeia necunoscută».

T. PALL

— Una, două, trei, patru...

— Pantofii sînt cauza! o vesti omul. Sînt prea mici pentru că trăiți pe picior mare!

Ca să se convingă, bolnava își puse alții din șifonier. Pe loc deveni veselă, de parcă intra la magazinul «Eva» să facă praf chenzina lui Maro Împărat. Într-adevăr, pantofii de casă lucrați de noul cizmar al cetății erau cauza durerilor. Cu doi ani mai înainte, numărul de la pantofi și vîrsta împărătesei erau aceleași: 36. Dar mai tîrziu, ea începu să scadă anii încît atunci cînd noul cizmar o întrebă ce etate are, ca să știe ce număr de pantofi poartă, îi spusese 34.

Vindecată, împărăteasa își vesti soțul că nu mai are nimic. Maro Împărat, vesel nevoie mare, spuse omului:

— Te fac o tablă?

— Știu doar tabla înmulțirii! răspunse celălalt modest, dar intelectual.

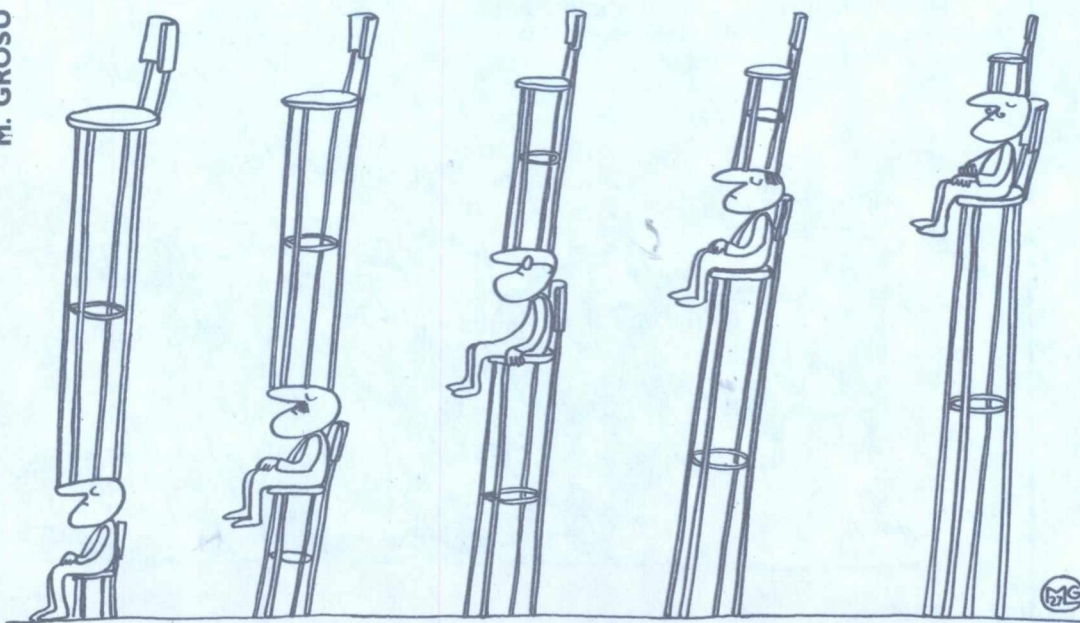
— Dar ce-mi ceri pentru vindecarea împărătesei?

— Să se termine povestea asta!

Împăratul dădu porunca necesară, pe care o îndeplini...

V.D. POPA

M. GROSU

DISCOTEC

Doc

— Cîntec de jale —

Dacă vezi cîte-o poemă
În revistă sau ziar,
Aducînd c-o teoremă
Enunțată cam neclar,

Doar ermeticii-s de vină
Că și-au luat un obicei;
Fiînd maestri cu rutină,
Tot ce scriu pricep doar ei.

Dacă librăria are
Tone-ntregi de poezii,
Ce-o să aibă căutare
După anul 4 000,

S.O.S. CONIACUL!

În centrul Craiovei, pe strada Unirii, s-a deschis mai de mult un café-bar modern unde într-o ambianță plăcută, elegantă și plină de gust oricine își poate bombardă măruntaiele cu diverse elixiruri ca, de pildă, cafea espresso, coniac, rom, țuică, whisky și alte stimulente care-ți transplantează inima dinăuntru în afară. Dar nu despre influența alcoolului asupra organismului vrem să vorbim aici, ci despre influența lui asupra copiilor. Pentru că ceea ce are în plus acest bar față de altele sînt copiii. Aceștia, în vîrstă de pînă la 10 ani, intră aici să-și cumpere gumă de mestecat și cînd părăsesc localul, în drum spre ușa, se opresc la mese și golesc cu viteză toate păhărelele în care se mai află resturi de băuturi. De asemenea, ei golesc și paharele aflate pe teigheaua barului, în timp ce mestecă guma ce li s-a vîndut acolo. Ceea ce este remarcabil însă, e că personalul barului este atît de stîlat încît nu ia nici un fel de atitudine în fața acestei grave situații, pesemne la gîndul că acești copii sînt viitorii clienți și nu are rost să se strice cu ei.

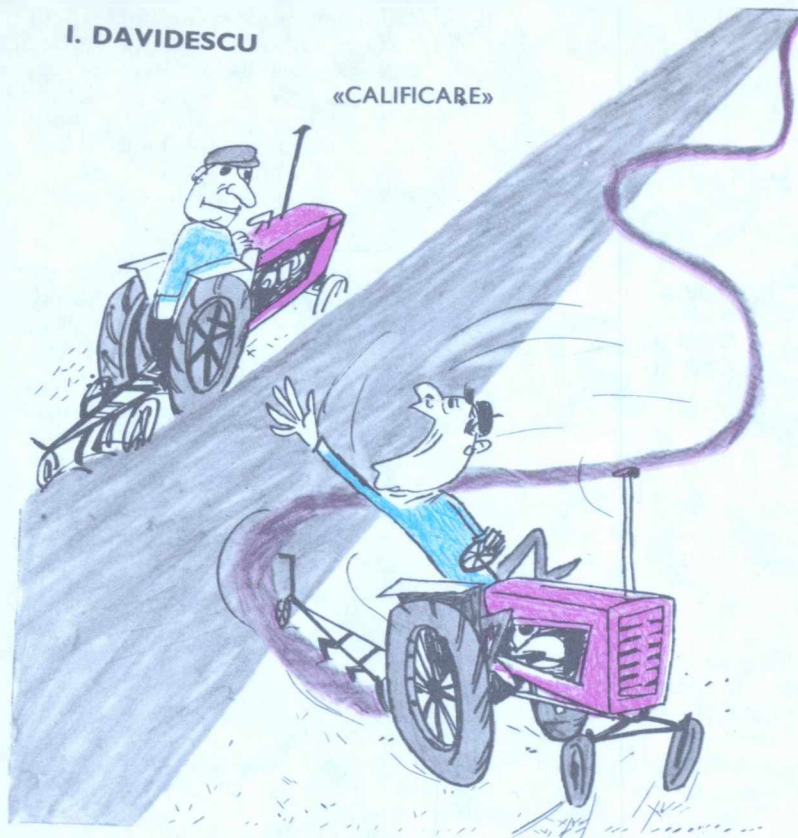
Ținînd seama de urmările cu totul lipsite de haz ale acestor aspecte, sugerăm stîlatului personal să se folosească urgent, pentru a curma situația, de orice mijloace: mai întîi de urechi, apoi de părinți și de profesori.

Deși, principala defecțiune, considerăm noi, o constituie faptul că această gumă de mestecat, la care se îmbulzesc toți copiii, se vinde la aceste café-baruri. De ce să învețe copiii drumul barului de mici? Nu ne-ajung cîți îl învață de mari?!

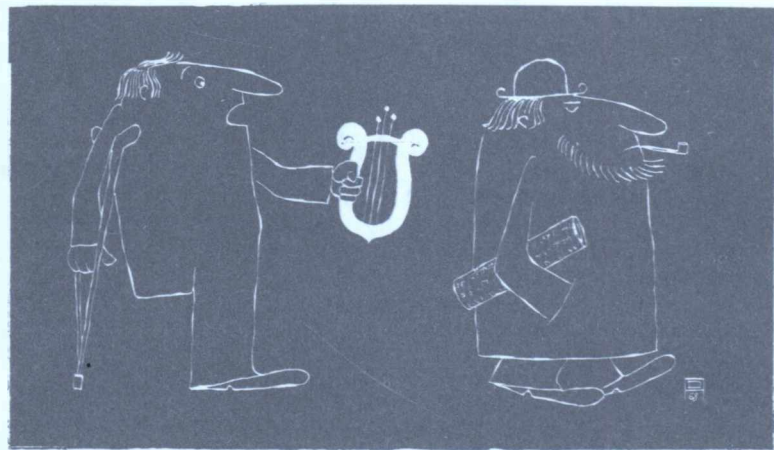
I. DAVIDESCU

«CALIFICARE»

— E tare năvălaş, tovarășe brigadier!
— E năvălaş, loane. Ca tine, la cursuri!

A. DRAGOȘ

— Mister, cînd v-am cerut o liră, mă gîndeam la altceva...

«ERZICII»

«ermeticii -s de vină»

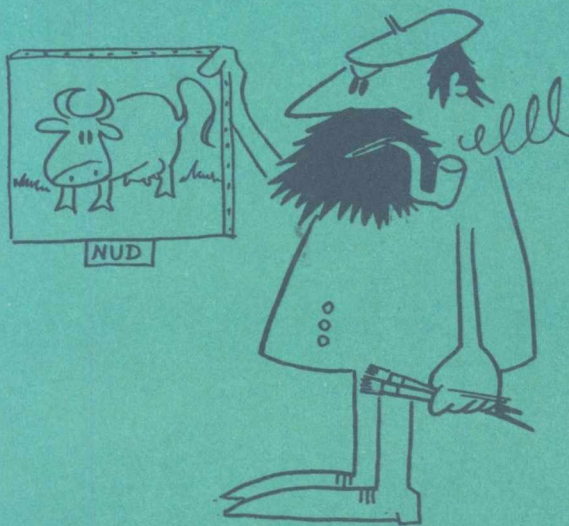
Doar ermeticii-s de vină
Pentru că doresc nespus
Să-i citim noi, după cină,
Înarmați cu un «Larousse».

Dacă astăzi editorii
Cu elan s-au apucat
Să cultive cititorii
Și prin rebusul rimat,

Doar ermeticii-s de vină
Că-n lucrări, intransigenți,
Ei exhaustiv suspină
Și tot ei... sînt referenți!

RADU POP

V. ȘTEFĂNEANU

— Să mă mai acuze cineva de obscenitate...

METAMORFOZĂ

(URMARE DIN PAG. 3)

— Cine ești dumneata? îngăimă Nae.
— Ce-ți pasă?
— Așa... să ne cunoaștem!
— Aaa! Vrei să facem cunoașteală? Mă cheamă Gogu...

— Îmi pare bine! Nae Popescu, pensionar!
— Bravo, bătrîne! Ai pensie bună?

Și mina lui Hercule căzu amabilă pe umărul lui Nae făcîndu-l pentru o clipă să semene cu cocoșatul din Notre-Dame. Apoi, rotîndu-și ochii prin casă:

— Aici facem nunta, bătrîne! (Mioarei)
Nu, puștanco? Că noi am cerut și extindere. Sîntem patru oameni pe o cameră, ce naiba! Mai vin copii!... Bucătăria o împărțim în două că, de... oameni sîntem! Cămara o luăm noi, că voi aveți balcon! (către Mioara)
Vezi că după masă vin ai mei de la Constanța! O să-i culcăm deocamdată în hol, că noi n-avem unde... s-au întins bătrîinii aștia ca ploșnițele! (lui Nae) Vinzi aragazul, bătrîne? Îl luăm în rate și îți dăm voie să gătești pe el. Noi nu sîntem meschini ca alții!

URZICĂ, DE DEPARTE ȚI SCRIU

URZICO DRAGĂ,

Fiat «1800»! Grozavă mașină! Și totuși uneori se mai dereglează cite ceva pe la bujii, supape sau delco! Uite așa s-a întâmplat cu Fiatul «1800», aparținând inginerului Sefcec Ion de la stațiunea experimentală Ștefănești-Argeș. Având însă relații

la Uzina de piese auto Colibaș, proprietarul elegantului «1800» a obținut pe loc aprobarea să-i fie reparată mașina în cadrul uzinei, deși se știe că o întreprindere de gradul celei din Colibaș nu execută lucrări particulare.

Când însă ai sprijinul și înțelegerea deplină a directorului comercial al acestei uzine, se schimbă lucrurile! Se face și se drege totul bine și rapid.

Dar o poveste ca asta n-are voie să rămână în întuneric. Drept care zic... Fiat lux!, dar o înțeleg pe latinește.

Tereianu V., Colibaș

URZICO,

Nu de mult amicul meu Bădilă Ilie din Săveni-Ialomița a primit o telegramă al cărei text suna astfel: «Veniți» — Sanda. Citind telegrama, Bădilă Ilie a considerat că invitația inițială a rămas valabilă.

În realitate, însă, la domiciliul expeditorului telegramei dom' Bădilă nu era așteptat. Telegrama ce i-a fost trimisă la Săveni-Ialomița suna de fapt astfel: «Nu veniți» — Sanda! Dar Oficiul P.T.T.R. Constanța nr. 1 nu l-a mai transmis pe «Nu». L-a transmis doar pe «Veniți».

Ți dai seama ce incurcătură a ieșit, asta ca să nu mai pomenesc în ce situație penibilă a fost pusă cunoștința mea.

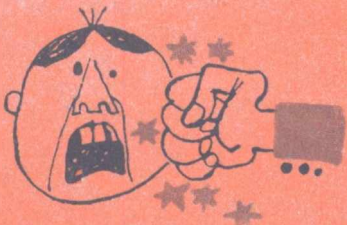
Și când te gindești că Morse a avut numai intenții bune! Stop!

Ion Steraru, Constanța

URZICO,

E în Cimpina un restaurant pe a cărui firmă scrie «Valea Prahovei». Responsabil aici este unul Păun Ion, zis... mină de plumb! Da, când lovește el pe cite un subaltern, vede omul o săptămână numai stele verzi! Așa s-a întâmplat în cazul lui Ciupac Maria și a barmanului Dogaru I., care, după ce și-au revenit, s-au dus la medicul legist și au obținut de la acesta — ca urmare a stării în care se aflau — niște certificate de te ia cu rece când le citești.

Întrebat de ce a «aplicat» celor doi salariați ai restaurantului o du-

zină de traumatisme, Păun a precizat că Ciupac și Dogaru l-au contrazis într-o problemă oarecare, fapt care l-a enervat. Și când mă enervez, a glăsuț el candid, îmi piere vocea. Îi piere vocea și-i apare pumnul! Te pui cu legea compensației...

Zaharia M., Cimpina

DRAGĂ URZICO,

Să-ți spun și eu una: într-o dimineață sosește în stația C.F.R. București-Progresul vagonul 760 606 încărcat cu piese de excavator, destinat fiind un trust din Capitală. Dar pînă să prindă de veste beneficiarul că i-au sosit mult așteptatele părți componente ale excavatorului, hait că vagonul este atașat — din neglijența unor salariați de la gara București-Progresul, la un tren care tocmai dădea s-o pornească înspre Schitu-Golești. Și uite așa, vagonul încărcat cum era, a plecat!

S-a discutat cu cei care au legat vagonul și i-au făcut... vînt, încercînd să se găsească o explicație. Pînă la urmă misterul a fost lămurit!... Astenie de primăvară!

Boboc Sergiu, Pitești

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

DIN POSTA

Din manuscrisele primite ne-au reținut atenția cele de mai jos. Autorilor menționați le urăm succesul dorit și o cit mai grabnică avansare înapoi — adică spre paginile de la început ale revistei. Ne cerem scuze față de corespondenții noștri cărora nu le putem răspunde în acest număr, dar... nu e și acesta un răspuns?

CUGETĂRI:

- Unii critici își închipuie că dacă scriu despre «Urzică» au... umor.
- Nu mă ocup cu nimic: astfel am timp să gîndesc.
- Piramida lui Keops are patru jaturi. Foarte bine. Nu văd de ce ar avea cinci?

Pop Cristian, Baia-Mare

ANECDOTE

Vigilență

Întîrziind la un spectacol, un actor se aruncă în imbulzeala din fața teatrului strigînd portarului: — Dă-mi drumul repede, sint Hamlet.

— A fi, sau a nu fi... — îi răspunse reverențios portarul, cerîndu-i legitimația.

Suprarealistă

Pictorul: La această pinză am lucrat cu tot felul de unelte.

Criticul: Păcat că v-a lipsit cea principală: foarfeca.

Ante Laurian, Piatra Neamț

Replică

O actriță care tocmai își publicase memoriile se întilnește cu o prietenă rivală.

— Vai, ce mult mi-a plăcut cartea ta! Dar, așa, din curiozitate: cine ți-a scris-o?

— Deși ți se pare ciudat, am scris-o eu. Dar ție cine ți-a citit-o?

La urmă

— De ce dl. Rossi, cînd merge la un film comic, se așază în ultimul rînd?

— Fiîndcă, cine ride la urmă, ride mai bine!

Traduceri din limbile spaniolă și italiană de

Tudor Ciobanu, Urlueni, Argeș

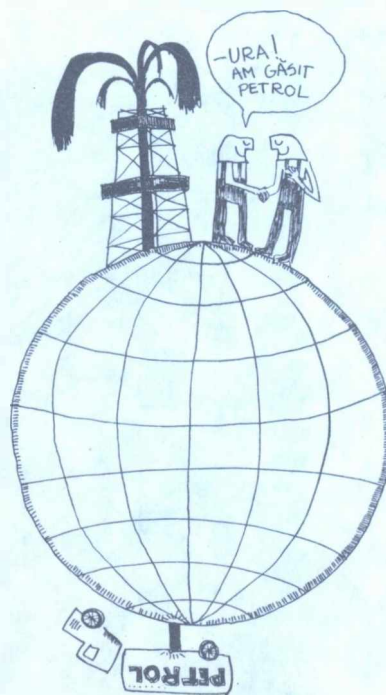
PARALELĂ CU O VERTICALĂ

I.

Sint un plop,
Mizantrop,
Lupt și cînt
Sîngur în vînt.
Nu e ușor,
Pe un sîngur picior,
Prins și el de pămînt.

BRILL DAN

S. MASSLER

POANTE
ASCUITE
ȘI BOANTE

După aproape patruzeci de ani la premieră, comedia «Omul ca a văzut moartea», de Victor Eftimiu obține un remarcabil succes în noua montare de la Teatrul Giulești.

Spectacolul m-a delectat
Și o afirm cu mult temei
Căci nu de Moarte mă cutremușă,
Ci, de veșnicia ei!

Dramaturgul Sergiu Fărcășan a publicat ciclul de articole intitulat «Meșteșugul scrisului dramatic».

Citînd prelunga lui povață
Eu nu mă dumiresc de fel
Căci autorul mă învață
Ce-ar trebui să știe el!

REDACTIEI

II.

nt un artist
ist,
ea fantezist,
im misogin.
blic puțin,
riu la poeme,
niște teme,
grozitoare.
n două picioare
doar un cap
in de speranțe.
de incap
itea stanțe?
uza: Dar n-ai dulap?

Radu Goruneanu, Loco

Emancipare
apar, așa mi-e gindul,
-alți umoriști cot la cot
de când îmi aștept rindul
am cam săturat de... Tott.

Unui arivist
mod ciudat te străduiești
fii un mare șef, Ioane:
cei mai mari te ploconesci
la cei mici aștepți... plocoane.

P. Marian, Oradea

eroi se face reclamă unor pro-
se care nu există în magazine:
temu-i bun, de bună seamă,
azi devine enervant:

Cu o asemenea reclamă
Transformi clientu-n reclamant.

I. Arie, Ioco

Unui chirurg care pretinde mici
atenții materiale:
Ți-aș dori, măcar de-acum
Să pornești pe drumul bun
Și să operezi, de vrei,
Mai mult oameni decât... Hei.

Nellu Bocăneț, Bacău

Unui plagiator:
Iată și-n literatură
El confirmă teoria
După care meseria
Nu se-nvață, ci se fură.

Marius Popescu, Tg. Jiu

Dilemă:
Am trei lei în buzunar
(Inima-mi bate tic-tic)
Să mai cumpăr versuri iar
Sau să joc la loz în plic?

Epitaf unui birocrat:
Birocrat ca el mai rar:
A murit de supărare
Că-i lipsea de la dosar
Actul de înmormintare!

Ion Damian, Ploiești

MIUȚĂ PE ȚĂCĂLIE

(URMARE DIN PAG. 5)

— Nene! Nenicule!...
Ghiță Git Lung nu se lasă însă
impresionat.

— Vanghele, ia și bășica, mă!
Să i-o duci lu' nepotu-tău.

— Uite-o!

După piciorul lui Maciste, un
pitic prinde glas.

— Hei, domnu'! Domnu' vă rog!
Ce sînt manierele astea pe dumnea-
voastră? Nu vă convine scoru' unu'
la zero? Uite, vă dăm noi cinci
goluri de pomană! Vă convine?
Iscălim imediat provocarea că ne-ați
bătut cu cinci la unu.

Dar clubul «Cocoșul alb» din Ță-
călie dispare după zid, pierzindu-se
printre uliți, ca și când nici n-ar fi
fost.

— Nici cu zece la unu, nu vă
convine? — țipă disperat Izu, aler-
gînd după golani.

Luță, Nicu și Tăchiță au început
să plîngă. Întii încet, în surdina,
apoi tare, ca din goarnea unei
fanfare de regiment.

Cînd nu s-a mai văzut nici fir
de praf din adversari, Maciste a
dus pumnii la piept, și-a descleștat
fălcile și s-a pornit să urle:

— Huooooo! Hingherilor! Huoooo

cioflingarilor! Ne-ați luat hainele
și mingea, bă! Unde sînteți că vă
rup picioarele! Hingherilor! Țăcă-
lăgiilor! Las' că vă arat eu vouă!
Nu vă prind eu, o dată, pe la noi?

Pe cerul Țăcăliei a apărut luna.
O lună albă ca o teză dată la mate-
matici.

Șapte puști trag pe lingă zid după
ei șapte umbre deșirate.

Un sergent fluieră prelung, luîndu-
se la întrecere cu locomotivele
Filaretului.

Albatrosul se tirăște tăcut pe
lingă uluci.

— Nu treceti, bă, pe Nifon! —
șuieră unul. Că ne așteaptă Zozo la
fereastră și ne vede așa...

În colț, la băcănie, domnul Pa-
paianopol, somnoros, trage tocmai
oblonul.

Trebuie să fie unu.

— He! Lume nouă, bre! Da' țe
e cu voi, baetica? — întreabă mirat
băcanul, — țe umblați noaptea-n
ismene și-n camase ca stafiile? Se
nu reciti, bre...

(Din volumul în manuscris
Maidanele copilăriei mele)

MANEA ION

AL. CLENCIU

— Parcă-i coborît din fantezia lui Jeronimus Booch!
— Aș! din... «34», că l-am văzut eu!

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

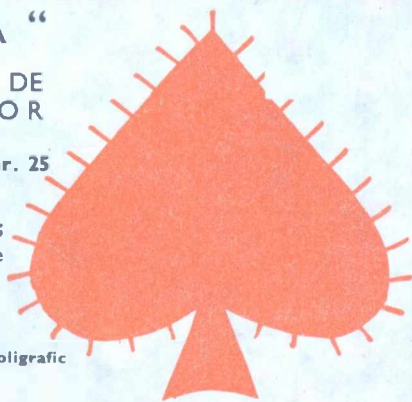
14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

«Casa Șintei»

44.601

LĂSAȚI
ARMELE
LA
GARDEROBĂ !

urzi

POMPILIU DUMITRESCU